

den mest långsynte pygmé kunde urskilja hans huvud utan kikare. Ibland, i dimmigt väder, sågo de inte alls övre delen av hans kropp, endast benen, som tycktes spatsera omkring för sig själva. Men mitt på dagen, då solen sken klart, var jätten Anteus en mycket ståtlig syn. Hans stora ansikte lyste godmodigt mot hans små kamrater, och hans enda öga, som var så stort som ett vagnshjul och satt mitt i pannan blinkade välvilligt mot hela den lilla nationen på en gång.

Pygméerna tyckte om att tala med Anteus. Och femtio gånger om dagen brukade än den ene, än den andre av dem böja huvudet tillbaka, sätta händerna som ett talrör för munnen och skrika så högt han förmådde:

— Hallå, bror Anteus? Hur kan du må, käre vän?

Och när det avlägsna pipet av deras röster nådde jättens öra, svarade han:

— Tack, bror pygmé, mycket bra!

Hans röst dånade så fruktansvärt, att den skulle ha kastat omkull pygméernas största